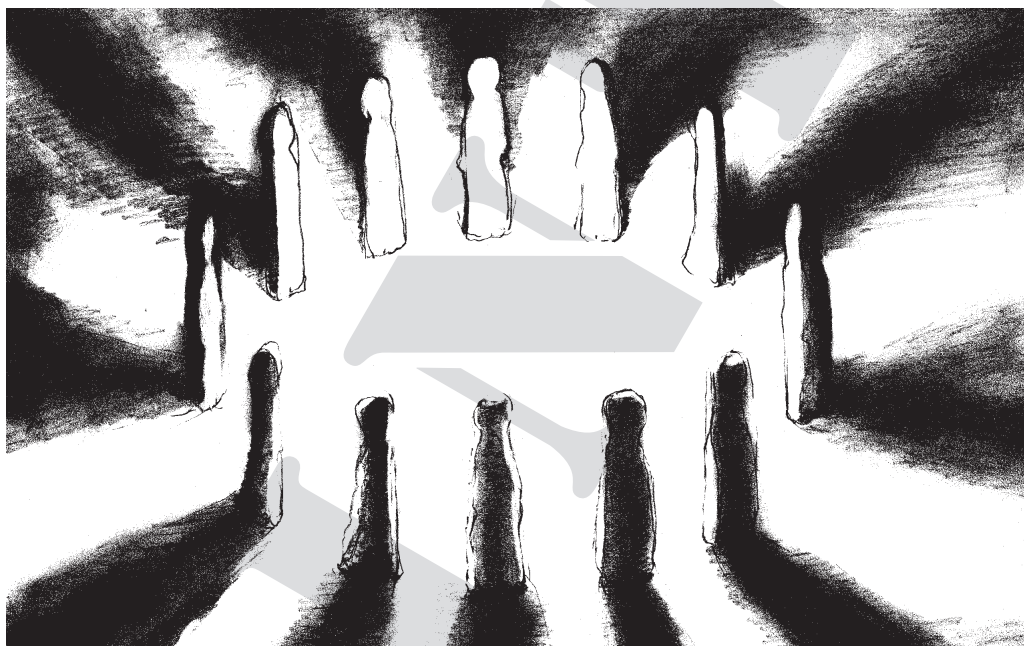

8 · A tizenkét gyógyító rendszere

Képzeljünk el egy kőkört, amely tizenkét, a kör területén elhelyezkedő monolitból áll, mintha egy óra számlapján jelölnék a számok helyeit. A kör közepe üres. Ebbe a nyitott térbe képzeljünk el egy fényforrást, ami nem a földi dimenziók, hanem a magasabb világok fényét árasztja. E fény hatására a kőoszlopok mögött árnyékok jelennek meg, amelyek belevesznek a körön kívüli sötétségbe. A tizenkét monolit mindegyikének a belső oldala megvilágított, ez a felük kidomborodik az árnyékos oldalukhoz képest, amely a sötétség felé fordul.

A tizenkét oszlop megfeleltethető *A tizenkét gyógyító*ban leírt lelki típus által képviselt munkaterületnek – dr. Bach szerint születésekor minden ember ezek valamelyikét választja életfeladatául.¹ A negatív lelki tulajdonságok a kövek árnyékos, sötétségbe vesző oldalával azonosíthatók, az elkülönültség azon kellemetlen érzetével, amikor hátat fordítunk a fénynek. Bárhol álljunk is a kör peremén, ha kifelé tekintünk, bele a sötétbe, akkor csak félelmet és fájdalmat, közönyt és szomorúságot, netán kétségbeesést láthatunk – aszerint, hogy testet öltött lelkünknek milyen tanulnivalója van ebben az életben. Ha ugyanakkor befelé fordulunk, arccal a fény felé, rálehetünk arra a pozitív lelki erőre, ami leckénk megtanulásában segítségünkre van: a bátorságra, a békére, a toleranciára, a megértésre. Bach egy kis táblázatban sorolta fel a lelki minőségeket és a hozzájuk kapcsolható virágot:

<i>Hiba</i>	<i>Gyógyfű</i>	<i>Erény</i>
korlátozás	katángkóró	szeretet
félelem	bohócvirág	együttérzés
nyugtalanság	apróbojtorján	békesség
döntésképtelenség	szikárka	állhatatosság
közöny	erdei iszalag	szelídség
gyengeség	kisezerjófű	erő
kétkedés	tárnics	megértés
fanatizmus	vasfű	tolerancia
tudatlanság	kékgyökér	bölcsesség
türelmetlenség	nebáncsvirág	megbocsátás
rémület	napvirág	bátorság
szomorúság	békaliliom	öröm ²

Valójában a tizenkét formában megnyilvánuló pozitívum egy és ugyanaz: a szeretet fényének, az élet egységének a megtapasztalása. Dr. Bach ezeket az alapvető erényeket krisztusi tulajdonságokként értelmezte:

Ha arra a tizenkét tulajdonságra gondolunk, amelyeket Krisztus tanított és amelyek elérésére törekszünk, megtaláljuk az élet tizenkét nagy leckéjét.³

A fentiek alapján azt mondhatjuk, hogy a virágeszenciák abban segítenek, hogy megforduljunk, s a sötétségbe vezető ösvény helyett a fény felé tartóra lépünk. Megfordítanak, hogy ne a türelmetlenségből adódó ingerültséggel és bosszúsággal kelljen fájdalmasan szembesülnünk – hogy csak egy példát említsünk –, hanem a megbocsátás szívet melengető gyengédségével kerüljünk kapcsolatba.

Kis csoportban körbe állva minderről konkrét élményt szerezhetünk. Álljunk körbe és forduljunk arccal befelé; képzeljük el, hogy a kör közepéből süt ránk a nap, és mindenki arcát megvilágítja. Tudatosítsuk, hogy fizikai testünket az anyagi világ négy eleme alkotja, lelkünket pedig a láthatatlan magasabb világok négy finomabb éteritása. Lelkünk tudatában van annak a leckének, amit el kell sajátítanunk: kinek a tárnics, kinek a kisezerjófű, a katángkóró vagy a vasfű képviselte erényeket kell minél inkább tökélyre fejlesztenie magában. Most egyesével fordulunk kifelé, és induljunk el, bele az életbe. Egy ideig még érezzük, hogy társaink mindkét oldalon követnek minket, de minél távolabb kerülünk a kör középpontjától, annál inkább elszigetelődünk tőlük. Életutunkon szembesülünk azokkal a tanulnivalókkal és lehetőségekkel, amelyek fejlődésünket, növekedésünket szolgálják. Nem kerülhetjük el őket, az utunkba állnak, és felragyognak a hátunk mögül érkező fényben. Amikor úgy érezzük, itt az ideje, forduljunk ismét arccal a kör közepe felé, és járjuk be utunkat visszafelé, a központi fény irányába, mígnem újra szabályos kört formálunk társainkkal.

Szabadkőműves kapcsolatainak köszönhetően⁴ dr. Bach tisztában volt az ideák világának felépítésével, az isteni terv megvalósításának lehetőségeivel és a számok jelentőségével. Írásaiban rendszeresen utalt „a Világegyetem Építőmesterére”, az „isteni tervre” és a „nagy Teremtésre”. Beszélt a lélek templomáról, a templom építőköveiről, a díszes épületről és a jövőbeli új építkezésről. A természeti formákban, különösen a növények növekedésében és virágaik felépítésében egyértelműen tetten érhető a geometrikus, számszerű struktúrák rendezett követése. Dr. Bach a természetben az isteni teremtés életteli rendjének tükröződését látta. „A világ harmóniája a Formákban és a Számokban nyilvánul meg” – írta Thompson D’Arcy –, „s a Természetfilozófia szíve-velke és mindennemű költőisége a matematikai szépségben ölt testet.”⁵ Ezt láthatjuk a kristályok geometrikus szerkezeti felépítésében, a virágszirmok formájában és mintázatában, a növények szimmetrikus alakjában, valamennyi létforma bonyolult összetettségében: az élet természetes rend szerint alakult ki és fejlődött, nem pedig holmi kaotikus összevisszaságból bukkant a felszínre.

Bach számok iránti érdeklődése végigkísérte szinte egész pályafutását; különösen a hetességgel és a tizenkettőséggel foglalkozott sokat. Hét nozódát tenyésztett ki, hét nagy lelki leckéről beszélt, hét alapelvről; illetve tizenkét fejezetre osztotta *Szabadítsd fel tenmagad* című művét, tizenkét hibát és erényt nevezett meg, *Tizenkét nagyszerű gyógyszer*ről, *A tizenkét gyógyítóról* és később *A hét segítőről* írt. Az 1933-as év végére tizenkilenc eszenciát készített el, s 1935-ben hozzáfogott egy második tizenkilences sorozat előállításához. Mindebből némi számmisztikai redukcióval a következők adódnak: $12+7=19$, $1+9=10$, $1+0=1$; továbbá $19+19=38$, $3+8=11$ – s bár a tizenegyes mint úgynevezett „mesterszám” önállóan is megállja a helyét, ha mégis összeadjuk a számjegyeit ($1+1=2$), eredményül a dr. Bach munkásságának két nagy részterületét jelképező kettést kapjuk.

Ezen összefüggések fényében érthető, miért választott Bach éppen tizenkét alapvető lelkialkatot: azok kapcsolatba hozhatók a tizenkét csillagjeggyel (bár amint állította, inkább a születés kori holdállásra utalnak,⁶ nem pedig arra, hogy a Nap melyik jegyben állt), a tizenkét apostollal, az év tizenkét hónapjával, Izrael tizenkét törzsével, a tizenkét mohamedán imámmal, és így tovább. Persze elképzelhető, hogy több alapvető lelkialkat is akad, akár százas nagyságrendben is, de Bach tizenkettőből indult ki, és meggyőződése volt, hogy e korlátozott körben is mindenki megtalálhatja a saját természetét, személyiségét leginkább kifejezőt. „Az emberiség különböző csoportokra oszlik, s ezek mindegyike a saját feladatát teljesíti, vagyis azt a leckét jeleníti meg a fizikai világban, amit éppen tanul.”⁷ Más szavakkal: mindegyik csoport azért felelős, hogy saját nehézségeivel megküzdve az életben, végül egy-egy erényt sugározzon ki a világba – a bölcsességnek például a kékgyökér alkatú emberekből, a toleranciának pedig a vasfű típusúakból kell kiáradnia.

Ez az elképzelés – mármint hogy a tizenkét alapvető lelkialkatba sorolható emberiség feladata a földi élet fejlődését elősegítő erények kiművelése – át- meg átszövi

dr. Bach írásait. A tizenkét erény felsorolásakor a *Szabadítsd fel tenmagadban* le- szögezte: „E tulajdonságok önmagunkban való felfedezése és tökéletesítése lehetővé teszi azt, hogy egy fokkal magasabbra, végső, elképzelhetetlenül dicsőséges céljához egy kicsivel közelebb emeljük a világot.”⁸ Mint mondta, „minden egyes emberi lény (...) az isteni tervben egyenlő fontossággal bír”;⁹ s részt vállalhat a világ megváltásában. Magyarán, bárki beállhat az apostolok sorába, akiket – hatalmat adva nekik a betegsé- gek és a gonosz lelkek felett – Krisztus azért küldött ki a világba, hogy gyógyítsanak és hirdessék az Isten országát.¹⁰

Mindannyiunknak konkrét tennivalói vannak hát aszerint, hogy lelkileg, ter- mészetünket tekintve melyik csoportba is tartozunk, s hogy lelkünk milyen egyedi életfeladat teljesítését tűzte ki elénk:

*E csoportok minden egyes tagjának saját személyisége, saját meghatá- rozott munkája van, és ezt csak a maga útját járva végezheti el. Ez is okozhat diszharmóniát, amely – hacsak nem őrizzük szilárdan egyéniségünket és munkánkat – különböző betegségeket okozva visszahat testünkre is.*¹¹

E betegségek kivédése érdekében rendelte dr. Bach a tizenkét lelkialkat mellé a ti- zenkét virágescenziát. A gyógyírok rendeltetése az, hogy emlékeztessenek minket valódi hivatásunkra, hogy szükség esetén újra felvillantsák előttünk lelkünk céljait.

Bach tisztában volt azzal, hogy az embereknek esetleg gondot okozhat saját alkati eszenciájuk kiválasztása a tizenkét lehetséges gyógyír közül, ezért a követ- kezőket írta:

*Ha meg akarjuk találni azt a növényt, amely segíteni fog nekünk, először életcélunkat kell meglelnünk, azt, ami felé törekedniünk kell, és meg kell értenünk az életutunkon megjelenő nehézségeket is. A nehézségeket hi- báknak vagy kudarcnak nevezzük, de nem szabad törődni e hibákkal és bukásokkal, hiszen éppen ezek bizonyítják nekünk, hogy valami maga- sabb felé törekszünk. Hibáinknak bátorítaniuk kellene bennünket, mert ezek jelzik, hogy magasabb céljaink vannak. Találjuk meg, hogy milyen csatát érdemes megvívni, s főként hogy melyik ellenfelet akarjuk legin- kább legyőzni, és azután hálával és köszönettel válasszuk azt a növényt, amely győzelemre segíthet minket. Szentségeknek kell felfognunk a mezők e gyönyörű virágait, mint Teremtőnk ajándékait, amelyek segítenek min- ket gondjaink közepette.*¹²

Továbbá:

*Ha nehézségekkel találkozol saját gyógyírod keresése során, akkor segíte- ni fog, ha megkérded magadtól, milyen erényeket csodálsz a legjobban másokban vagy melyek azok a hibák, amelyektől a leginkább idegen- kedsz, mivel éppen azt a hibát találjuk másokban a legvisszatartóbb- nak, amely akár csak nyomokban is megmaradt bennünk, és amelynek kigyomlálásánál a legtöbbet fáradozunk. Így figyelünk fel hibáinkra, hogy aztán kiirhassuk őket magunkból.*¹³

S ha még ezek után is bizonytalanok lennénk abban, hogy melyik ösvényen is kellene elindulnunk, bele a nagybetűs életbe, vegyük figyelembe a következőket:

Találjuk meg az életben azt, ami a legjobban érdekeli minket, és foglalkozzunk azzal. Váljon olyan természetessé számunkra, mint a légzés, mint a méhnek a mézgyűjtés vagy a fának a régi levelek elhullatása és tavasszal a rügybontás. Ha a természetet tanulmányozzuk, észrevehetjük, hogy minden teremtmény, minden madár, minden fa és minden virág önmön feladatát végzi, s ezen keresztül segíti és gazdagítja az egész univerzumot. A legkisebb giliszta is végzi napi teendőit, segít finomítani és tisztítani a földet; a föld gondoskodik minden zöld növény táplálékáról, a növényzet fenntartja az emberiséget és minden élőlényt, s végül visszatér a földbe, melyből származik, és gazdagítja azt. Létiük szépséggel és haszonnal teli, munkájuk annyira természetes számunkra, hogy az az életük. Hivatásunk, ha valóban megtaláltuk, olyannyira hozzánk tartozik és hozzánk illik, hogy megerőltetés nélkül, könnyen, élvezettel végezhetjük, sose fáradunk bele, mintha csak a hobbink lenne. Kifejezésre juttatja valódi énünket, a bennünk szunnyadó tehetséget és sokféle képességet, melyek megnyilatkozásra várnak. E munkában boldogok vagyunk és otthon érezzük magunkat; s csak ha boldogok vagyunk (ha lelkünk parancsainak engedelmeskedünk), akkor végezzük munkánkat a legjobb képességeink szerint.¹⁴

Az idézet meglehetősen hosszú, de hűen tükrözi Bach nézeteit arról, mi módon találhatjuk meg életfeladatunkat és követhetjük utunkat háborítatlanul.

A tizenkét gyógyító képezi az alapját a harmincnyolc Bach-eszenciának: ezek az épület sarokkövei. Lássuk meg bennük az alapvető lelki feladatokat, a különböző típusú egyéniségeket. Vegyük észre, formájukban és növekedésükben hogyan tükrözik a hozzájuk kapcsolódó növények az emberi személyiségvonásokat. Vegyük alaposan szemügyre életünket, és állapítsuk meg, melyik az a domináns lelki terület, amely fejlesztésre szorul, illetve mik azok az újból és újból ismétlődő motívumok, amelyeken módunkban áll változtatni. Tanuljuk meg a tizenkét típust, és kössük össze az adott lelkialkatot a neki megfelelő növény kinézetével, az életünkben betöltött rendeltetésével.

Gyakran előfordul, hogy az emberek a tizenkét típus közül többet is a sajátjuknak érznek. Nem akarják magukat egyetlen szer börtönébe zárni, mondván, kicsit ilyenek is, kicsit olyanok is, de tökéletesen egyik leírás sem illik rájuk. Mások azt állítják, ők sokkal összetettebb, fejlettebb személyiségek annál, mintsem hogy rájuk lehetne húzni bármelyiket is a tizenkét alapvető lelkialkat közül. De bármelyik nagy feladattal is álljon szemben az ember, és bárhol is tartson életfeladata megvalósításában, e tizenkét típus tudatos elsajátítása mindenképpen az előnyére válik. Bach szerint adott életünkben érdemes csak egy leckére koncentrálnunk, tapasztalatokkal és tudással vértézve fel lelkünket, s ahogyan haladunk előre fejlődésünkben, idővel minden erényt esélyünk lesz kidomborítani magunkban.

Némelyiküket előző életeinkben már kellőképpen kifejlesztettük, némelyikük ezután kerül majd sorra, egy következő inkarnációban. De az is elképzelhető, hogy egy életen belül váltják egymást olyan időszakok, amelyek más és más tanulnivaló elsajátítását teszik lehetővé: lehet, hogy gyermekkorunkban még tárnics alkatúak voltunk, fiatalon iszalag-, felnőtt korunkra pedig békaliliom-emberekké nőttük ki magunkat. E második variáció azonban kevésbé valószínű. Bach azt állította, hogy a lélek alapvetően vagy ilyen, vagy olyan, még ha olykor időlegesen fel is vesz más érzelmi minőségeket. Elképzelhető, hogy mind a tizenkét gyógyírban felfedezünk magunkból bizonyos aspektusokat, de a cél az lenne, hogy egyenesen előre nézzünk, és azt vegyük észre, ami az orrunk előtt van!* Ez persze nem feltétlen van ínyünkre, hiszen adott esetben nehéz lehet szembesülni egy egész életen át elkísérő feladattal.

Épp ezért érdemes vissza-visszanéznünk életünk eddigi krízishelyzeteire – ezek a traumatikus pillanatok remekül rávilágítanak tanulnivalóinkra. Bach azt mondta, vegyük sorra azokat az embereket, akiket nem igazán szeretünk, illetve akiket csodálunk, vagyis akikhez így vagy úgy, de erős érzelmi szálakkal kötődünk. Hasonlóképpen, felidézhetjük azokat a sorsformáló eseményeket, amelyek meghatározó szerepet játszottak eddigi életünkben, s elemezhetjük akkori viselkedésünket – valószínűleg ekkor is ugyanazokkal az erős érzelmi megnyilvánulásokkal találkozunk. De vehetünk valamilyen személyes élményt, vagy kiragadhatunk egy emlékezetes gyermekkori pillanatképet is. Gyermekkorunk visszanevezése már csak azért is különösen hasznos lehet, mert hisz a tizenkét típus valamelyike velünk születik, s a többi lelkialkatra jellemző vonás csak életutunk későbbi fázisaiban ragad ránk. Lehet, hogy alkalomadtán úgy érezzük, helyzetünk teljesen reménytelenné vált. De ha így áll is a helyzet, vegyük észre, hogy a csüggedés nem tartozik a tizenkét alapvető lelkület közé: ezzel tehát nem születhettünk. Mindannyian reményteljesen jövünk a világra. Úgy indulunk neki választott utunknak, hogy lelkünkben ott ég az élet utáni olthatatlan vágy.

* Amikor dr. Bach elkészült *A tizenkét gyógyító* írásával, odaadta a könyvecskét a húgának, és megkérdezte tőle, melyik eszenciát választaná magának. Nos, a leányzó mindegyik szert lehetségesnek találta, egyet, a bohócvirágot kivéve, mondván, ő aztán sosem ideges és semmitől sem fél. Bach természetesen éppen ezt a gyógyírt javasolta neki rendszeres szedésre.